

Isten szeretet és mi...?

Időpont: 1952. június 15. Szentháromság ünnepe utáni 1. vasárnap

Alapige: 1János 4,16-21

És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne.

Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert amint ő van, úgy vagyunk mi is e világban.

A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.

Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket! Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?

Az a parancsolatunk is van ő tőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.

Szentháromság vasárnapjával befejeződik az egyházi esztendő úgynevezett ünnepi fele s a mai vasárnapkal megkezdődnek a Szentháromság ünnepe után való vasárnapok, melyek az egyházi esztendő úgynevezett ünneptelen felét alkotják. Az ünnepi fél a nagy üdvtényekre emlékeztet. A karácsonyi ünnepkör arról beszél, hogy az Atya Isten úgy szerette e világot, hogy a Fiát adta oda érte. A húsvéti ünnepkör arról beszél, hogy a Fiú Isten úgy szerette e világot, hogy meghalt a bűneiért. A pünkösdi ünnepkör arról beszél, hogy a Szent Lélek Isten úgy szerette ezt a világot, hogy megtéréséért egyházat alapított s az evangéliummal hívja, gyűjti, megvilágosítja, megszenteli, az egy igaz hitben megtartja az embereket. Az egyházi esztendő ünnepi fele azt mutatja be, amit János apostol a mai igében röviden így foglal össze: Az Isten szeretet. Még pedig nem valami elvont szeretet, vagy általános szeretet, hanem irántunk való szeretet, irántad és irántam való.

Vajon el tudta-e érni nálad az egyház igehirdetésével az egyházi esztendő lezáródó ünnepi felében, hogy megismerted az Istennek irántad való szeretetét? Vajon meg fog-e látszani az ünnepnélküli félévben ennek a megismert szeretetnek a következménye az életedben? Meg kell látszania! Erről beszél a mai szent lecke.

1. Meg kell látszania a hűségben! Ez az ige első üzenete.

„Aki a szeretetben marad, az az Istenben marad és az Isten is őbenne.” A szeretetben való megmaradásról, a megmaradó szeretetről beszél ezekben a szavakban az apostol. A szeretet megmaradása a hűség, a hűség pedig a szeretetnek kis dolgokban való jelentkezése. Az igazi szeretet nem szalmakazal lobogó lángú, de hamar elhamvadó égése, nem egy tűzhányó félelmetes lávája, mely azután egy idő múlva kővé merevedik, hanem a tűzhely csendes parazsa, mely világít a sötétben, melegít a didergésben s edelt készíti a családnak az éhségben. Ez a szeretet ritka e világban. Istent sokan és sokszor szeretik, nem csupán a szükség kényszerítő ereje következtében érdekből, hanem őszintén is, de kevesen és kevésszer hívek hozzá.

Emlékezz csak vissza, hogyan szeretted őt a konfirmációdkor, milyen áhítattal vetted magadhoz először az Ő testét és véré, hová lett mindez a hétköznapi szürkeségében? Milyen odaadás élt a lelkedben egy-egy evangelizáció alkalmával a megdicsőülés hegyén, hová tűnt el az új élet a régi körülmények között? Mikor bűneid miatti szorongásodra kegyelemmel és szabadítással felelt az Úr, milyen hálamáglya lobogott a szívedben, miért van ma csak hunyó parázs már belőle? Nem maradtál meg a szeretetben, mert nem voltál hű.

A hűségnek azonban nemcsak bennünk való nehézsége van. Istennek irántunk való szeretete ugyanis nem mindig érzékelhető. Isten olykor elrejtí a szeretetét. Ezek a hűség számára próbás idők. Ilyenkor látszik meg, hogy mi csak megismertük-e, vagy el is hittük, hogy Isten szeretet /16a. vers/. Ilyenkor nem segít a tapasztalat, de átsegít a hit.

Tartsd meg tehát a szeretetet s a szeretet megtart téged Istenben!

2. Isten szeretete megismerésének meg kell látszania az üdvbizonyosságban is!

„*Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert amint ő van, úgy vagyunk mi is e világban.*” /17.v./, így folytatódik az ige. Az apostolnak bizodalma van az ítélet napjához. Nem fél attól. Tudja, hogy az ítélet üdvösségre fog szólni. Mire alapítja ezt a bizodalját? Nem vakmerőség így gondolkozni? Még ha most, ebben a pillanatban úgy látná is, hogy ha most halna meg, üdvösségre jutna, hogy meri ezt állítani a jövőre vonatkozólag. Még a célig minden el is veszhet.

Az apostol nem magára alapítja üdvbizonyosságát, hanem Isten iránta való szeretetére. Isten szeretete ugyanis üdvözítő szeretet, mely a kereszten üdvösségünkért kegyelmesen mindent elvégezett. Péter apostol is így néz az üdvösség kérdésére: „*Isten hatalmas őriz hit által az idvességre, amely készen van*” (1Péter 1,5). Ezt a kegyelmet hitében elfogadta, Krisztustól tanult szeretetével e világban megbizonyította. Ezért nem fél az ítélet napjától, hanem örömmel várja vissza Krisztusát, ki neki a teljes váltságot hozza majd. Ez az üdvbizonyosság tehát nem beképzelt üdvög, hanem Isten nagy kegyelmi tényeire való hitbeli támaszkodás.

Van-e neked ilyen üdvbizonyosságod? Nem vélt érdemeid ingoványára támaszkodó öncsalásod, hanem a Krisztus érdemére támaszkodó hitbizonyosságod? Ha nincs, akkor, ha szereted is Istent, csak töredékszeretetet van benned Isten iránt. Teljessé csak azzal lesz a szeretet, ha bizodalunk van az ítélet napjához.

3. Isten szeretete megismerésének meg kell látszania a félelem nélküli életben is!

Így folytatódik az ige: „*A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben. Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket!*” /18-19.v./ Eszerint az az ember, akinek szívében nincs félelem az ítélet napjától, tehát a világ végétől, nem fél magában a világban sem. Egyszerűen így mondhatnánk: Aki nem fél a halálban, az nem fél az életben sem. A félelem ugyanis nem a félelemgerjesztő körülmények, hanem a szív békétlenségének következménye, a szív pedig nyugtalan mindaddig, míg meg nem nyugszik Istenben. Az Istentől elszakadt szív magától megtelik félelemmel. Ott is fél nagy félelemmel, ahol nincsen félelem, mondja az 53. zsoltár 6. verse. Minden levélrezzenésre összerezzen, minden alaptalan hír is feldúlja, úgy érzi, hogy sötétben botorkál s ezért rémeket lát örök gyanakvásában. Bizony, igaza van az ige: A félelem gyötrellemmel jár.

Ne fogd a körülményekre, vagy gyenge idegeidre gyötrő félelmedet! Nem a világban, vagy idegállapotodban van a baj gyökere, hanem az Isten szeretetébe vetett hitedben. Nem hitted el, hogy szeret az Isten. Ez a hitetlenség az oka mindennek. Ezért hordod roskadozva, egyedül minden terhedet, ezért növeled azt a holnap miatti aggodalmaskodással, ezért nem látsz a bajok útvesztőjében kivezető utat, ezért gondolsz arra, hogy Isten ellened van, vagy legalább is nem törődik veled és ügyeddel.

Ennek a félelemnek csak egy orvossága van: a hívő szeretet. Hit abban, hogy szeret az Isten és szeretet az iránt az Isten iránt, akinek szeretetében hiszek. Ez kiűzi a félelmet. A

félelemgerjesztő körülmények, a roskasztó gondok, a kilátástalan holnap talán mind megmaradnak, de másképp nézek rájuk. Velem van Istenem. Így is mondhatnám: Pártomon van az Isten, nem félek, ki várhatna nékem?

Ha félelemmel teli szívednek nehéz hinni Isten szeretetében, gondold arra, hogy Ő előbb szeretett minket. Ez azt jelenti, hogy Isten irántunk való szeretete nem a mi magatartásunk következménye, hanem azt megelőző, tőlünk független szeretet. Lehet, hogy arra gondolsz, s ez zavarja hitedet, hogy ilyen embert, mint én, nem szerethet a szent Isten. Így igaz, ha Isten szeretete „utóbbi” szeretet lenne. De nem igaz, mert Isten szeretete előbbi szeretet.

Szabad azonban ezt az igét úgy is magyarázni, hogy mikor nehéz Isten szeretetében hinni, akkor Isten előbbi, tehát a múltban megmutatott szeretetére kell gondolnunk s ezzel erősíteniünk gyenge hitünket. Ezért kell a kereszt alá menekülni mindig a félelem idején, hogy megteljük a szívünk Isten irántunk való szeretetébe vetett hittel.

4. Isten szeretete megismerésének meg kell látszania a felebaráti szeretetben is!

Így fejeződik be az ige: „*Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát? Az a parancsolatunk is van ő tőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.*” /20-21.vers/. Az apostol elválaszthatatlanul összetartozónak tekinti az Isten és a felebarát iránti szeretetet. Ha az egyik megvan, a másiknak is meg kell lennie, s ha nincs meg, akkor hazugság az egyik is. János kemény szóval hazugságnak bélyegez tehát minden Isten felé elmondott szerelmi vallomást, minden imádságot, minden lelkes éneket, minden érette hozott áldozatot, melyet nem követ az atyafiak iránti szeretet. Talán még az sem jó kifejezés, ha azt mondjuk, hogy a felebaráti szeretetnek követni kell az Isten iránti szeretetet. Az ige nem egymásutániségbe állítja a kettőt, hanem „és” kötőszóval köti össze, tehát egymásmellettségbe állítja. Egyszerre kell mind a kettőnek meglenni bennünk.

Ha nehezen megy, két dologra gondold! Az egyik az, hogy a felebaráti szeretet Isten iránti szeretetünknek létbizonyítéka, életjele. Ez igazolja, hogy szeretem Istent. Mihelyt erre gondolok, nem az ember szeretetreméltósága lesz a döntő számomra, hanem Isten és tudom szeretni Istent az atyafiban.

A másik, amire jó gondolnunk az, hogy a szeretetem nem az atyafi magatartásának visszhangja bennem, hanem Isten parancsának való engedelmeskedés. A szeretet tehát kötelesség. Mihelyt erre gondolok, könnyebb szeretni a kevésbé szeretetre méltót is, hiszen a kötelesség független a munka kellemetes voltától.

A mai vasárnap evangéliumi szent leckéje a gazdag és Lázár története. Ez a történet is a szeretetről szól, és az ítéletről beszél. Megmutatja, hogy itt ma oly dolgokról volt szó, melynek rendelt idejük van, s amelyekkel végzetesen és helyrehozhatatlanul el lehet késni. Ne késlekedj tehát!

Ámen.